

andet om denne Statsbidragsparagraf. Saa siger det ærede Medlem, at naar der i Loven var stillet i Udsigt, at der skulde gives en Brændevinsafgift, er der intet opnaaet ved, at denne Udsigt er falden bort, thi det kan komme alligevel. Sa det er meget rigtigt, men jeg tror ikke, det beviser noget overfor den Paastand fra vor Side, at det, der her er opnaaet, er, at der fra Statskassen umiddelbart, uden Byrde for Kommunerne og uden nogen Kompensation, udredes og vil blive udredet et aarligt Bidrag af $\frac{1}{2}$ Million Kroner. Saa anstrengte det ærede Medlem sig for at vise, at dette Bidrag allerede i dette Øjeblik kun var akkurat tilstrækkeligt til de nuværende Sygefaffer og deres Medlemmer, men at det vilde være ganske utilstrækkeligt i Fremtiden. Ogsaa mit Haab er, at denne Sum vil vise sig ganske utilstrækkelig i Fremtiden. Havde jeg ikke det Haab, troede jeg ikke paa, at Sygefafferne gif en stor Udvikling, i Møde, vilde jeg ikke stemme for denne Lov, men det tro vi alle, som stemme for denne Sag, i Dag, og vi gøre det i Tillid til, at denne Sag vil udvikle sig i endnu stærkere Former end hidtil, og at den derfor ogsaa vil komme til at kræve endnu flere Penge. Men naar det ærede Medlem søgte at bevise, at Pengene ikke vare mere end akkurat tilstrækkelige, vil jeg dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at de Tal, som han benyttede, kunne i den Henseende aldeles intet bevise, thi det ærede Medlem ved jo for det første ikke, hvilke Sygefaffer der kunne opnaa Anerkendelse, og dernæst ved det ærede Medlem heller ikke, hvilke Medlemmer af Sygefafferne der efter denne Lov kunne anerkendes, som dem, der derefter nu have Afgang til Bidrag af Staten. Man ved jo af Hovedkategorien i § 6, hvem der overhovedet kan være Medlemmer af anerkendte Sygefaffer med den Virkning, at de saa udbetalt Statsbidrag. Det er udførlig udviklet i denne Paragraf, og hvor mange af de nuværende Sygefaffers Medlemmer, der ikke kunne falde ind under denne § 6, har det ærede Medlem ingen Anelse om. Der er ingen Tvivl om, at der gives en Mængde Sygefaffer omkring i Landet, som have velhavende Medlemmer, og Sygefaffer beregnede for velhavende Folk, som aldeles ikke kunne komme i Betragtning her. Hvor mange af de nu bestaaende Sygefaffers Medlemmer der altsaa i Virkeligheden ville komme ind under Loven i det Øjeblik, den træder i Kraft, har det ærede Medlem ikke noget som helst Tal, der kan opløse om. Den Beregning, som vi foretog her ved 2den Behandling, er naturligvis ogsaa en meget løs Beregning, og den

gav sig ikke heller ud for andet. Efter den kom vi til det Resultat, 450,000 Kr. Den højterede Indenrigsminister regnede det til 400,000 Kr., og det ærede Medlem fra Langeland regnede det til 480,000 Kr., tror jeg. Hvilket Tal der i den Henseende bliver det virkelige vil jo ikke kunne afgøres nu, men at vi ikke straks naa op til $\frac{1}{2}$ Million, derom er der vist næppe nogen Tvivl. Naar det ærede Medlem havde saa mange Udsættelser at gøre mod Loven, og naar han endogsaa betragtede dens Hovedbestemmelser, jeg tror som barokke og taabelige, og hvilke andre Egenstaber han naævned, forekommer det mig, at det havde været vel saa konsekvent, om han havde endt med at han vilde stemme imod denne Lov. Hvorvidt ærede Medlemmer dog alligevel ikke tør stemme imod Loven, skal jeg henstille, men jeg ser deri en Erkendelse af, at Loven, som den foreligger, er en god Lov. Jeg til for øvrigt det Indtryk af det ærede Medlems Udtalelser, at kan man ikke andet, kan man i alt Fald se jurt. Det ærede Medlem kan jo nøjes dermed, men vi andre ville stemme for Loven og tro at have gjort en god Gerning ved at have gennemført denne Lov.

Brandes: Ja, den ærede Indenrigsminister, og det ærede Medlem for Københavns 4de Valgrets (Scharling), der talte paa Højres Bægne, have vist sig som trosfaste allierede af den ærede Ordfører; thi begge have anthydet, at de have følt sig forvissede om, at der var gjort Indrømmelser fra deres Side over for det nuværende, og det var ganske vist det, den ærede Ordfører trængte til. For stant den ærede Ordfører var imod, at jeg taler om en Sejr i den Anledning, vil jeg bede ærede Medlemmer, som have hørt den ærede Ordførers Udtalelser, overveje, om der ikke gennem den ærede Ordførers Ord skinnede en Forvisning om, at hans Parti alligevel havde vundet en betydelig Sejr gennem denne Lov. Og stant den ærede Ordfører sagde, at man ikke alene maatte tage denne Sag, men ogsaa mange andre i Betragtning, naar man vilde tale om Sejr, saa udelukker dette jo ikke det, at denne Lov høres med ind under Sejren. Følgelig havde jeg ogsaa Ret, naar jeg sagde, at den ærede Ordfører betragtede dette som en Sejr, og saa synes jeg ogsaa, at man har nogen Ret til at spørge: Hvad er der da indrømmet Folketinget og den ærede Ordfører ved denne Lov? Og naar jeg saa hørte, den høje Minister, naar han skulde tale om Indrømmelser — jeg søttede meget nøje efter — kunde den høje Minister til sidst kun sige, at Indrømmelsen laa i § 11. Længere